

ning. Med Hensyn til Spørgsmaalet om at afstemme Skatten paa hvert enkelt Aars Finanslov har jeg allerede i Betænkningen udtalt, at med de Erfaringer, man har gjort herhjemme, kan jeg ikke forstaa, at man skulde vende tilbage til at udsætte hvert Aars Finanslov for en Konflikt mellem de to Ting og de højst fordærvelige Følger deraf, som vi tidligere have set, nemlig at en hel Generations socialpolitiske Arbejde er blevet spildt og lagt øde. Denne Erfaring skulde man dog endelig en Gang se at drage sig til Nytte. Selv Hørup kom efterhaanden til det Resultat — det var i Grunden den sidste Skanse, han stod paa —, at man i alt Fald burde sørge for, at der var et Normalbudget, der under alle Omstændigheder gik igennem og blev staaende. Naar det hedder i den saa ofte citerede Grundlovsparagraf 49: „Forinden Finansloven er vedtagen, maa Skatterne ej opkræves“, saa ligger deri, at en Finanslov først og fremmest kun er en Slags Anvisning — om jeg maa bruge det Udtryk — fra Bevillingsmagten til Finansministeren paa, at nu kan han gaa i Gang med at indkræve de sædvanlige Skatter, de Skatter, der ere faststaaende, og deraf afholde de ordinære Udgifter, netop dem, der er tænkt paa med Begrebet Normalbudget. Men efterhaanden er Finansloven desuden bleven noget andet, idet der op over Normalbudgettet er vokset en hel forvildet Urskov af forskellige Bevillinger. Hvis man imidlertid overhovedet vil være med til at bestemme, at hvad man af disse Bevillinger vil have hvert enkelt Aar, skal afgøres ved et Tillæg til Grundskatten, maa Forholdene skilles saaledes ad, at Finansloven bliver et Normalbudget, saa at man ved dens Vedtagelse er sikker paa, at Statsforretningernes uhindrede rolige Gang fortsættes, alle de andre Spørgsmaal maa saa komme paa særlige Bevillingslove, saa at Statsmaskineriets uhindrede Gang ikke bliver standset, fordi Tingene blive uenige om denne eller hin Bevillingslov. Skulle vi saa ind paa at stemme af, maa jeg bestemt bede om, at det bliver indirekte Skatter, saa at jeg er vis paa, at alle fornemme det, og saaledes, at naar de ubemidlede Klassers Repræsentanter stemme for større Statsudgifter, have de Følelsen af, at ogsaa deres egne Folk komme til at tage den Konsekvens deraf, at de i det paagældende Aar komme til at betale mere i Skat.

Om et Par Ændringsforslag, som jeg har været med til at stille, ønsker jeg at

sige nogle Ord. Jeg har sluttet mig til det socialdemokratiske Mindretals Forslag under Nr. 20 med Hensyn til Dagpenge og Rejsegodtgørelser. Jeg skal gerne indrømme, at det Forslag, som Flertallet har stillet under Nr. 19, nemlig at der indsættes: „den Dels Vedkommende, hvormed de oppebaarne Beløb overstige de i Anledning af Hvervet hafte Udgifter“, i og for sig er principielt rigtigt, men, som det allerede er fremhævet af det ærede Medlem, der sidst talte, er det en i høj Grad upraktisk Regel. Man kan lige saa godt, om jeg maa bruge det Udtryk, bevare den Regel, vi allerede have, eftersom man dog ikke vil opnaa andet end, som det fuldstændig rigtigt blev udtalt af det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), at Manden med de flotte Sædvaner siger: „Det slaar saamænd ikke alene ikke til, men jeg har Udgifter paa disse Rejser“, men at den sparsommelige Mand kommer til at betale. Det er for Resten højst interessant, at det ærede Medlem fra Langeland her pludselig kommer til at indrømme, at en saadan Indkomstskat netop har den hæslelige Side, at den er en Skat paa Sparsommeligheden. Han var kommen langt bort fra Principerne og Idealerne, idet han stod overfor et rent praktisk Spørgsmaal, og saa brugte han ganske rigtigt den Betragtning som Indvending i dette lille Tilfælde imod, at man overhovedet skulde opkræve Indkomstskat af noget Beløb af disse Diæter, at derved kom man til at ramme den sparsommelige Mands Henlæggelser, og det var ikke tiltalende. Saaledes er det, saa snart man kommer ud i det praktiske Liv! Det viser sig da, at de Principper, som vi fra vor Side forfægte, holde Stik. Disse gamle liberale Ideer gaa i Spaankurven, uden at de ærede Medlemmer selv mærke det.

Ændringsforslag Nr. 39 til § 12 er omtalt af den ærede Ordfører (Jørgen Jensen). Jeg vilde gerne være gaaet med til en endnu højere Sum end den, der staaar, 15,000 Kr. Meningen dermed er ikke at indføre et nyt Posekigeri — at saadant Posekigeri let kan blive Følgen, er en naturlig Konsekvens af denne Beskatningsfaçon, der i det hele er noget infamt Posekigeri —, men Tanken skulde være, at en Mand ikke skulde kunne slippe for at betale Formueskat ved at anlægge sin Formue paa den i sig selv særdeles lukrative Maade at anbringe den i kostbare Kunstgenstande, Malerier o. l. Det viser sig Gang paa Gang, at den, der køber Kunstgenstande, Malerier, Smykker o. s. v.,